

LA NOTA

Butlletí de MusiCat

Número

05

MusiCat presenta els resultats econòmics de 2011

14.000.000 € facturats i 65.000 dies d'alta a la seguretat social

Plou sobre mullat. L'IVA dels
concerts passa del 8% al 21%

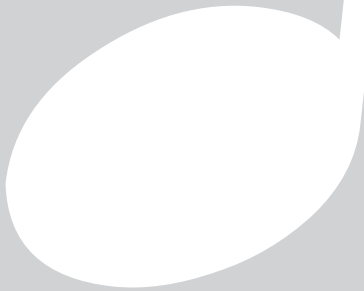
Es constitueix la Federació de Músics Associados (FEMA)

Els músics de l'OCE reivindiquen els seus drets

Entrevista al tenorista Jordi Molina

NOTA

Butlletí de MusiCat

Associació Professional
de **Músics de Catalunya**

Joaquim Vayreda, 65, entl. D · 17001 Girona
Tel. 972 218 689 · Fax 972 223 271
info@MusiCat.cat · www.MusiCat.cat

Junta directiva:

President: Josep Reig

Vicepresident: Josep Ramon Prats

Secretari: Josep M. Mascarell

Vocals: Miquel Clapés, Carles Creixell, Susanna del Saz,
Antoni Mas, Albert Prat i Àngel Puertas

Gerència:

Associació Professional: Marga Castañer

Grup de Gestió: Anna Franco

Redacció: Lluïsa Massó

Maquetació i disseny: Iglésies Associats

Dipòsit legal: GI-323-2011

EDITORIAL.

Josep Reig
President de MusiCat

> I els músics, qui ens rescatarà?

No sé vosaltres, però a mi ja m'està pujant la mosca el nas, per dir-ho suau, quan veig aquests senyors, per anomenar-los d'alguna manera, que ens han de treure d'aquesta crisi en què estem immersos. Les úniques solucions que troben són les d'ajudar els qui precisament n'han sigut els principals culpables.

Ara resulta que hauré de fer d'avaladors d'uns diners dels que difícilment podrem disposar, tot perquè no caigui el sistema financer en general i algunes entitats en particular. Si un banc no ha sabut gestionar el seu negoci, no sé perquè no pot desaparèixer i deixar pas als que ho han fet millor sense involucrar tot un país en el seu rescat.

Tampoc puc entendre de cap manera que es justifiquin les retallades, especialment en sanitat, benestar social i cultura, que són les bases d'un país, amb la excusa que no hi ha diners. Bé que n'aconsegueixen per altres sectors.

Sóc conscient que la solució no és gens fàcil, però penso que a banda de retallar despeses amb més coherència, s'ha de fomentar la creació de llocs de treball i reactivar l'economia en tots els sentits. I els músics no n'hem de ser l'excepció. La música també és una indústria que genera molts llocs de treball i contribueix amb els seus impostos, de la mateixa manera que els altres sectors, per tant se'ns hauria de tractar com a mínim igual que tothom i no és el cas.

Ja sabeu que jo sempre sóc partidari d'entonar el

"mea culpa", i que segurament tots som una mica responsables de tot plegat. En el cas dels músics, tampoc podem dir que estiguem lliures de pecat. En part, som víctimes, dels nostres propis errors; hem saturat el mercat de formacions amb més aparells que músics, ens hem saltat les normes tantes vegades com hem pogut, no hem sabut dignificar la nostra feina i ara en paguem les conseqüències. Tot i així penso que el nivell de responsabilitat que tenim és molt inferior al d'altres sectors més ben tractats que són, penso, els autèntics responsables d'aquesta situació.

No fa gaire hem conegut la notícia que es registraven - per primera vegada !! - els domicilis d'en Millet i en Montull, suposats lladres de guant blanc de la cultura catalana. Resulta que troben a faltar 18 milions d'euros (uns 3.000 milions de pessetes per als que tenen una certa edat). Calculeu quantes retallades ens podríem haver estalviat. En canvi ells viuen tan tranquils. Deu ser que encara hi ha classes.

No és just que sempre acabem pagant els plats trencats els mateixos i és curiós que en aquest país de pandereta que hem creat entre tots, els que ho tenim més difícil siguem precisament els que ens dediquem a tocar-la.

Els músics, si cal, que ens registrin o, si pot ser, que ens rescatin.

Malgrat tot, us desitjo que tingueu un bon estiu.

PREN NOTA.

> Sol·liciteu els codis per entrar a la zona de socis de www.musicat.cat

Si encara no teniu els codis (usuari i contrasenya) per entrar a la zona de socis del web www.musicat.cat, envieu-nos un mail a info@musicat.cat i demaneu-los. Quan hi accediu hi trobareu:

Un formulari on line per demanar factures.

Aquesta és la manera més ràpida i segura de demanar les factures. Només cal omplir els camps obligatoris i prémer "enviar". La sol·licitud arriba directament al departament de facturació i de seguida tindreu una confirmació de que l'hem rebuda. A més, totes les sol·licituds queden penjades al vostre espai, de manera que podeu controlar les factures que heu demanat.

Consulta de la facturació. Totes les factures fetes queden penjades en aquest espai. Quan les cobrem, apareix una etiqueta amb la data de pagament. L'ingrés al vostre compte pot tardar entre dos i tres dies, depenent de les entitats bancàries. Les factures pagades desapareixen d'aquest espai al cap de 60 dies. Les factures pendents segueixen penjades fins que no es cobrin.

> Rebut d'autònoms

Els socis que paguen autònoms pel vostre compte us heu de preocupar d'enviar-nos el rebut (fotocòpia, fax o escanejat per email) cada

Sol·licitud d'assessorament. Podeu utilitzar aquest formulari si necessiteu fer una consulta en els àmbits fiscal, laboral o jurídic. Depenent del tipus de consulta, us contestarem de seguida o us enviarem un volant perquè concerteu una visita gratuïta amb el professional adequat. El fet de ser socis de MusiCat us dóna el dret a consultar els nostres assessors externs sense cap cost addicional. Si haguéssiu d'endegar algun tipus de gestió, us presentaran un pressupost previ en què s'aplicaran les tarifes preferents per a socis.

Gestió de la fitxa del grup. Si teniu un grup o una proposta musical que heu inclòs en el Catàleg de Música en Viu de www.musicat.cat, trobareu en aquest espai el panell de control per actualitzar-ne les dades, afegir dates a l'agenda o incloure fotos, àudio o vídeos.

Comunicats i documents interns. Finalment, trobareu en aquest espai comunicats i documents d'interès exclusiu per a socis.

> Desplaçaments a l'estranger

Si teniu una actuació a l'estranger, recordeu que ens heu de demanar la factura amb un mínim d'una setmana d'antelació, ja que haurem de tramitar el document E101 (ara A1) que serveix

principi de mes. El necessitarem per justificar l'alta a la seguretat social quan facturem les vostres actuacions.

per demostrar que el treballador desplaçat a un altre país ha cotitzat a la seguretat social espanyola i, en conseqüència, no ha de cotitzar a la seguretat social del país on viatja.

> Ingressar a MusiCat les despeses de les factures cobrades

Si cobreu una actuació directament, heu d'ingressar les despeses de la factura a MusiCat, que ja les ha avançat en el moment de fer-la. Quan us enviem la còpia de la factura, també

rebeu el full de liquidació amb el detall d'aquestes despeses. N'heu d'ingressar l'import al número de compte que figura en la mateixa factura posant-hi el número com a referència.

> Mesures per evitar el retard en els pagaments

Per evitar retards en els pagaments MusiCat estudiarà un per un els contractes que li arribin i només acceptarà aquells per als quals es tingui la seguretat de cobrar en un termini màxim de tres mesos. En els altres casos, les formacions hauran d'assumir elles mateixes el risc d'impagament i avançar el total de les despeses de la factura. Aquestes mesures ja s'han

començat a aplicar. Les formacions hauran de liquidar les despeses cada trimestre. D'altra banda, s'ha enviat una carta a tots els representants comunicant que cal indicar la data de pagament en el contracte i que es pot demanar una paga i senyal com a garantia. També se'ls demana que, si no hi ha previsió de pagament, acceptin una factura proforma.

> Enviar factures de despeses originals per correu postal

Com ja sabeu, podeu desgravar qualsevol despesa justificada amb una factura legal a nom de l'entitat a través de la qual efectueu les vostres facturacions (Músics de Girona, SCCL, músics de Catalunya, SCCL o Associació Cultural Dos Per Quatre), per un concepte que tingui relació amb l'exercici de la vostra professió. Nosaltres les inclourem

com una despesa més en les factures que fem per les vostres actuacions. D'aquesta manera baixa la base imposable sobre la que es calcula la seguretat social i, a més, us podeu recuperar l'IVA de la factura. Recordeu que per poder desgravar aquestes factures, ens heu de fer arribar els originals per correu postal.

> Feu contracte

No ens cansarem de repetir-vos que és més que aconsellable signar un contracte amb l'organitzador de l'espectacle. En cas d'impagament o de desacord sempre és millor tenir un contracte signat. Al nostre portal www.musicat.cat hi trobareu diferents

models de contracte que podeu utilitzar segons el cas. En el cas de les sales de ball, en què no sol haver-hi contracte, recomanem que, com a mínim, hi hagi un document escrit (mail, carta, fax, etc.) on quedin reflectides les dades i els termes de l'acord verbal.

NOTÍCIES.

> Es constitueix la Federación de Músicos Asociados (FEMA)

Ben sovint ens omplim la boca demanant una millora de les condicions de treball dels músics. Necessitem un Estatut del Músic que contempli un sistema de cotització a la seguretat social adaptat, que millori l'actual règim que obliga el músic a donar-se d'alta i de baixa cada cop que actua. Volem una dignificació de la professió i una normativa que reguli autors i intèrprets com a treballadors, normalitzant la seva situació laboral en totes les activitats professionals (enregistraments, concerts, ensenyament, etc.). També ens cal un règim fiscal especial que tingui en compte les rendes irregulars dels músics.

Ens agradi o no, moltes d'aquestes qüestions són d'àmbit estatal i des de Catalunya poca cosa

es pot fer per solucionar-les, com a mínim de moment. És per això que, a finals de l'any passat, un primer nucli de quatre associacions (MusiCat, Mus XXI, Músicos Ao Vivo i Promusicae) va decidir constituir a Madrid una federació d'associacions de músics a nivell espanyol amb l'objectiu de defensar les qüestions laborals i fiscals que són de competència estatal. Els estatuts ja han estat aprovats pel Ministerio del Interior. Un cop es faci pública la constitució de la Federación de Músicos Asociados (FEMA), cap a finals d'estiu, es convidarà totes les associacions de l'estat a formar-ne part. La Sociedad de Artistas, Intèrpretes o Ejecutantes (AIE) i la SGAE han recolzat el projecte i es mostren disposades a col.laborar-hi.

> Es presenta el projecte Capital de la Sardana

El projecte té com objectiu que, un cop l'any, una població catalana esdevingui punt de trobada no només pel món de la sardana i la dansa catalana, sinó també per a la resta de la societat. La Capital de la Sardana vol oferir un esdeveniment nou, festiu i dinàmic vinculat a la sardana i vol ser una cita de referència obligada durant tot l'any. La Capital de la Sardana 2013 serà Arenys de Munt. El pregó anirà a càrrec de l'Antoni Mas que hi estrenarà la sardana "De Ripoll a Arenys de Munt".

La presentació del projecte Capital de la Sardana va tenir lloc el dia 24 d'abril. Hi van participar el conseller de Cultura, Ferran Mascarell; el director

del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana, Lluís Puig; el màxim responsable del projecte, Víctor Sallés; el president de la Federació Sardanista de Catalunya, Joaquim Rucabado; el president de la Unió de Colles Sardanistes de Catalunya, Santi Ferrerfàbrega, i el president de l'Obra del Ballet Popular, Bartomeu Duran. El coordinador del projecte, Víctor Sallés, va posar de relleu que les tres principals entitats sardanistes de Catalunya s'havien unit per primera vegada per crear aquest esdeveniment de caire festiu, que vol arribar a un públic no només sardanista.

La Capital de la Sardana substitueix l'antic esdeveniment de la Ciutat Pubilla de la Sardana i uneix en un mateix projecte la Federació Sardanista de Catalunya, la Unió de Colles Sardanistes de Catalunya, i l'Obra del Ballet Popular, i compta amb el suport del Departament de Cultura. Comptarà amb una programació continuada durant tot un

any i proposarà diversos grans esdeveniments lligats al món de la sardana per fer participar el públic sardanista i no sardanista.

D'altra banda, la Federació Sardanista de Catalunya va donar a conèixer els Premis Capital de la Sardana, que es lliuraran la propera tardor. La medalla al Mèrit Musical s'ha concedit al músic i director Marcel Sabaté i Reixach, de Tortellà, per la seva implicació en el conreu i difusió de la sardana i la música de cobla, com a instrumentista de flabiol i tamborí, com a director de cobla i orquestra, com a compositor i arranjador i com a professor de flabiol i tamborí a l'ESMUC i al Conservatori de música Isaac Albéniz de Girona.

> La Capsa de Música de l'Espai Tabacalera de Tarragona ja és una realitat

Després de deu anys de reivindicacions del col·lectiu de músics tarragonins i dos anys més per definir el projecte i fer les obres, el dia 21 de juny es va inaugurar oficialment la Capsa de Música – Espai aMt, una sala de concerts situada a la planta baixa de l'Espai Tabacalera a Tarragona.

L'endemà de la inauguració oficial, la sala va rebre el seu bateig de foc amb un concert tribut a Queen. Quinze cantants i bandes tarragonines van versionar els grans èxits

de la mítica banda britànica, en el concert anual que organitza l'Associació de Músics de Tarragona (aMt) per commemorar el dia internacional de la Música.

La nova sala, amb un aforament per a 500 persones, té una superfície de 241 m², un escenari de 68 m² i una barra de bar. Està totalment insonoritzada i equipada tècnicament per fer-hi tota mena de concerts. A la mateixa planta baixa també hi ha camerinos, magatzem, lavabos i un despatx per a l'aMt. En breu, l'equipament comptarà amb tres bucs d'assaig, un

estudi amb sala de control i mesclis i dues sales de gravació i dos espais dedicats a videocreació i arxiu, tot plegat a la primera planta. En un futur es complementarà amb altres equipaments a la segona planta, on s'hi faran cursos i diverses activitats.

Xavier Pié i el president de la aMt, Miguel Alberto Cruz en el concert d'inauguració

L'espai estarà gestionat per l'aMt, que hi tindrà la seu. El seu president, Miguel Alberto Cruz, confia que serà un punt per reactivar la producció musical de la ciutat i per projectar a l'exterior la feina que fan els 600 integrants de l'associació. La inauguració de la Capsa de Música suposa la culminació de més d'una dècada al llarg de la qual l'aMt ha treballat perquè Tarragona tingui un espai dedicat a la música. Els darrers dos anys ha col·laborat amb l'oficina de projectes de l'ajuntament en la definició de les característiques tècniques de l'espai.

> Gorka Knörr és el nou director de l'ICEC

El passat 2 de juliol el conseller de Cultura, Ferran Mascarell va presentar Gorka Knörr Borràs com a nou director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, en substitució de Fèlix Riera que va deixar el càrrec per assumir la direcció de Catalunya Ràdio.

Nascut a Tarragona el 1950, de pare basc i mare catalana, Knörr es va formar a l'Escola Superior de Tècnica Empresarial (ESTE) de Donostia. La seva trajectòria professional ha estat lligada al comerç internacional i també al món de la cultura i de la comunicació. L'any 1977 va participar en el llançament del diari *Deia*. Entre 1977 i 1978 va ser director comercial de l'empresa Nortrade Export/Import. El 1985 va entrar al Grup Mondragón on va treballar en l'àrea financera de la companyia d'assegurances del grup. Hi va ocupar els càrrecs de director de marketing i responsable de relacions internacionals. Va ser secretari general del partit Eusko Alkartasuna entre el 1999 i el 2003 i diputat al Parlament basc durant aquest període. A més, va ser membre del Parlament Europeu l'any 1999 ostentant la titularitat de la comissió d'Economia i Afers Monetaris. També va ser cantant professional entre 1971 i 1983, època en què va establir lligams amb la Nova Cançó. Té vuit discos editats, l'últim dels quals, del 2007, en català i euskera. També va fundar el casal català de Donostia, va ser professor de llengua basca i va dirigir una ikastola. Actualment és director d'un despatx d'assessorament jurídic i consultoria empresarial del qual és soci fundador.

En l'acte de presentació, el conseller Mascarell va destacar que el Consell General de l'ICEC creu que

Gorka Knörr "és la persona adient pel seu coneixement de l'àmbit artístic, atès que ell mateix ha actuat com a cantant i coneix les dinàmiques de les empreses i dels processos creatius; per la seva experiència empresarial, que té gràcies als seus estudis i a les feines que ha fet anteriorment; pel seu coneixement de la realitat europea perquè hi ha treballat molts anys i sap quines finestres podem obrir i a quines portes podem trucar; i per la seva experiència en la direcció del treball d'empresa, ja que l'ICEC necessita una persona amb experiència en organitzacions complexes i ell la té."

Per part seva, Knörr va dir que "cal projectar la nostra cultura més enllà de la nostres fronteres, perquè és la nostra carta de presentació, i la nostra identitat és allò que s'ha de donar a conèixer". I va afegir: "Vinc a treballar i a fer feina".

El director de l'ICEC, Gorka Knörr, amb el conseller Mascarell en l'acte de presentació

> Els nous membres del CoNCA prenen possessió del càrrec

El dimecres 13 de juny el Parlament va aprovar el nomenament dels sis nous membres del plenari del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (CoNCA) en un acte al Parlament que va comptar amb la presència de la presidenta, Núria de Gispert, i del conseller de Cultura, Ferran Mascarell.

Els sis nous membres del plenari són David Albet, músic i director artístic; Carles Duarte, poeta i lingüista; Mercè Gisbert, doctora en filosofia i ciències de l'educació; Isona Passola, productora, guionista i directora cinematogràfica; Valentí Puig, periodista i escriptor; i Gemma Sendra, gestora de projectes culturals. Tots ells formaran el plenari juntament amb Pilar Parcerisas, que s'hi manté com a membre.

Després de la presa de possessió, el plenari va escollir com a nou president de l'organisme el poeta i lingüista Carles Duarte. La gestora cultural Gemma Sendra va ser nomenada vicepresidenta primera; el músic David Albet, vicepresident segon, i la filòsofa i pedagoga Mercè Gisbert, secretària.

Aquests nomenaments arriben després de la dimissió en bloc de deu dels onze membres del CoNCA el passat novembre, en protesta contra la llei de simplificació de l'administració, que, en el marc de l'anomenada Llei Òmnibus, redueix el nombre de membres de l'òrgan i les seves funcions. L'únic

El nou CoNCA a les escales del Parlament amb la presidenta Núria de Gispert i el conseller Ferran Mascarell

membre que no va dimitir va ser Pilar Parcerisas, que continua en la seva plaça de consellera.

La retallada de competències suposa una reducció del pressupost de l'ens, que ha passat de nou milions a un milió d'euros. La plantilla s'ha reduït d'una quarta part - s'ha acomiadat la cap de comunicació i sis persones més - i el plenari ha passat de tenir onze membres a tenir-ne set, tots a temps parcial.

Segons declaracions recents del president Carles Duarte, el CoNCA ja ha celebrat dos plenaris que han servit per emetre el veredict de dels Premis Nacionals de Cultura, que s'acaben de donar a conèixer. També estan preparant l'informe anual sobre l'estat de la cultura i les arts a Catalunya 2011.

UNA TELEVISIÓ CATALANA
● cultural per internet

Una finestra oberta als nous aires i actors
que han de construir la societat del segle XXI

www.sies.tv
Tèlèfon 972 410 462 - info@sies.tv

Concert reivindicatiu a la Rambla de Girona

> Els músics de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà (OCE) fan un concert reivindicatiu al carrer i demanen la dimissió del director Carles Coll

El passat mes de maig els músics de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà van fer un concert reivindicatiu a la Rambla de Girona per demanar la dimissió del director i la readmissió del músic Ivaylo Dechkoff, acomiadat després de participar en una roda de premsa en què explicava la situació de l'orquestra. En el decurs del concert van divulgar una nota de premsa on explicaven que, després d'esgotar totes les vies per convocar una reunió amb el Patronat de la Fundació Orquestra de Cambra de l'Empordà (FOCE), els músics van decidir reivindicar els seus drets i denunciar tota una sèrie d'irregularitats.

Actualment gairebé la meitat de la plantilla de l'OCE està treballant sense contracte laboral. L'altra meitat es troba immersa en un ERO des del mes de febrer. A més, fa dos anys que els músics cobren el salari amb endarreriments de fins a tres mesos.

No fa gaire, abans d'un concert que havien d'oferir a Palafrugell, la Inspecció de Treball va fer un control rutinari i va comprovar que quatre dels músics no tenien contracte laboral. D'altra banda, el passat 1 de maig, quan els músics es dirigien amb els vehicles de l'orquestra a Luxemburg per realitzar una gira, van ser interceptats per la policia a la frontera amb França. Dos d'ells van ser detinguts per la seva situació irregular. Un músic va estar detingut durant set dies. Mentrestant el director celebrava l'obtenció de la Medalla d'Or al mèrit europeu. Situacions semblants

s'han produït nombroses vegades al llarg de la història de l'orquestra.

Els músics pensen que el director musical, que fins avui era també el gerent de la Fundació, no ha sabut afrontar i superar la situació general de crisi i ha pres decisions que han portat l'orquestra a la deplorable situació econòmica actual. Musicalment la formació ha sofert un desgast considerable de la seva imatge aquests últims anys a conseqüència de programacions desencertades (pròpies d'altres àmbits musicals) i d'intervencions de caire polític del seu director durant els concerts. Com a conseqüència, l'OCE ha deixat d'estar present en els circuits musicals del país.

Per tots aquests motius i perquè l'orquestra tingui la possibilitat de sobreviure i aprofitar tot el seu potencial, els músics han sol·licitat la dissolució del Patronat i la dimissió del gerent i del director artístic.

L'OCE, que es va crear l'any 1989, està gestionada per una fundació formada per la Generalitat, la Diputació de Girona, els consells comarcals de l'alt i el baix Empordà i l'Ajuntament de Figueres. Per debatre l'actual situació, el patronat de la FOCE va convocar una reunió extraordinària en què la Diputació de Girona, principal patrocinador públic de l'orquestra, va demanar la renúncia de Carles Coll com a gerent, tot i mantenir el càrrec de director. També va informar que s'està fent una auditoria externa sobre les activitats econòmiques de l'orquestra.

> El circuit Girando Por Salas tanca la segona edició

Després de la bona experiència del 2010/2011, el Circuit Estatal de Músiques Populares Girando Por Salas (GPS) ha tancat la segona edició amb un balanç molt positiu, tal com es pot veure en aquest resum:

	1a edició	2a edició
Grups	50	60
Concerts	216	324
Músics	227	299
Sales	160	192
Altes	980	1.614
Propostes rebudes	640	1.689
Mitjana d'ocupació	19,73%	31,62%
Mitjana d'assistents per concert	52,64	81,52
Assistents	10.160	21.360
Preu mig de l'entrada	6,78 €	7,02 €
Aforament mig de sales	266,85	266,88

L'objectiu de GPS és la promoció de les músiques actuals, facilitant la mobilitat dels artistes en un circuit de concerts i sales, fora de la seva comunitat autònoma, amb la intenció de promocionar la música en directe. És un projecte que beneficia els músics, però també representants, discogràfiques i sales de música en directe. De fet, és la primera vegada que el sector musical disposa d'un pressupost tan important (1,5 milions d'euros) en què han participat professionals dels diferents àmbits.

GPS està organitzat i finançat per l'INAEM (Instituto Nacional de las Artes Escénicas y de la Música) i coordinat per ACCES, APM, ARC, ARTE, MUSICAT, Promusicae, UFI i UMC. Aquestes vuit associacions van escoltar tots les propostes rebudes a través d'un accés restringit a la pàgina web de GPS i van mantenir diferents reunions a Madrid per tal de seleccionar el 60 grups participants.

En l'edició 2011/2012 han participat 12 grups catalans (69 músics) de diferents estils: Achlifunk & Ensemble Taller de Músics, Bongo Botrako, Calima, Coda, Gnaposs, Guantánamo Free, Guevara, Las Migas, Los Tiki Phantoms, Miss Carrusel, Morphem i Mujeres. També hi han participat 19 sales de Barcelona, Manresa i Tarragona, que han acollit un total de 27 concerts.

Las Migas han participat al GPS 2011

> El CoNCA atorga el Premi Nacional de Cultura en la categoria de Música a Pere Camps

La primera tasca del nou plenari del CoNCA, que s'acaba d'estrenar, és la concessió dels Premis Nacionals de Cultura 2012. Just abans de tancar aquesta edició es van fer públics els de música, atorgat a Pere Camps; teatre, a l'actriu Carme Sansa; circ, a la Fira de Circ al Carrer de La Bisbal d'Empordà i dansa, a l'Associació de Dansa Independent de Barcelona La Porta.

El Premi Nacional de Cultura 2012 en la categoria de música ha estat atorgat a Pere Camps "per la creació i direcció del Festival Barnasants, creat l'any 1996, que ha esdevingut un festival de referència en la cançó d'autor i per la seva implicació en la creació d'una futura xarxa europea de festivals d'aquesta categoria". L'any passat el Festival Barnasants va celebrar el seu 16è aniversari amb una expansió a València, l'Alguer i Tolosa de Llenguadoc. Així mateix, ha iniciat un programa de projectes transfronterers amb el Festival occità Sèm e Seremos, alhora que impulsa l'enfortiment dels ponts culturals amb països llatinoamericans.

Els Premis Nacionals de Cultura, que es lliuraran a la tardor, van ser instituïts pel Govern l'any 1982 i són continuadors dels que la Generalitat va atorgar entre 1932 i 1938. Es concedeixen anualment a persones o entitats que han excel·lit amb les seves aportacions o activitats en cadascun dels respectius àmbits culturals, desenvolupades durant l'any anterior.

Els premis s'atorguen seguint l'assessorament d'un Jurat que enguany ha estat format per

catorze personalitats de referència en el món de la cultura catalana: Sam Abrams, poeta, traductor i crític literari; Xavier Albertí, director teatral, músic i compositor; Bet Miralta, acròbata, Escarlata Circus, Premi Nacional de Circ 2007; Lluís Bonet Mojica, crític de cinematografia a La Vanguardia; David Castillo, escriptor i crític literari. Director del suplement Cultura d'El Punt-Avui, Josep Bracons, historiador i conservador al Museu d'Història de Barcelona; Beth Galí, arquitecta i dissenyadora, directora de BB +GG Arquitectes; Rosa Maria Malet, directora de la Fundació Joan Miró; Assumpció Maresma, Periodista, editora del diari Vilaweb i Premi Nacional de Periodisme 2004; Àngels Margarit, ballarina, coreògrafa i pedagoga, Premi Nacional de Dansa 1999; Bienve Moya, Investigador en cultura immaterial, Premi Nacional de Cultura Popular 2009; Ramon Muntaner, director de l'àrea mediterrània de l'SGAE; Roser Ros, directora de Tantagora Serveis Culturals i Premi Nacional de Cultura Popular 2010 i Jorge Wagensberg, director científic de l'Obra Social de "la Caixa".

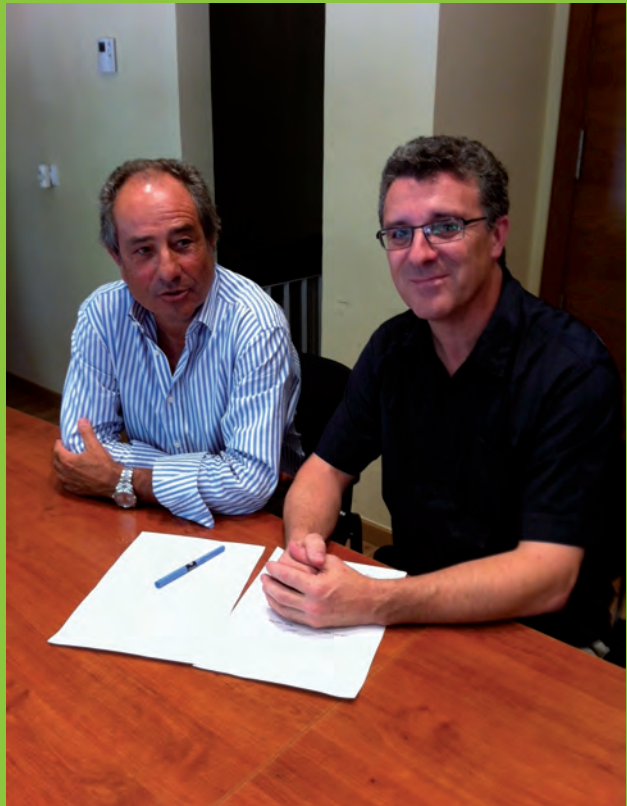

Pere Camps,
director del Festival Barnasants

> Musicat signa un conveni de col.laboració amb la Fundació Ernest Morató

El dia 10 de juliol el president de la Fundació Ernest Morató, Enric Vigas i el president de MusiCat, Josep Reig van signar un conveni per establir una relació de col.laboració entre ambdues entitats, en benefici dels respectius associats. La Fundació oferirà als seus socis, a través de MusiCat, un servei gratuït de consultes en matèria fiscal, laboral i jurídica, relacionades amb la contractació d'actuacions musicals. Així mateix informará els seus associats sobre els serveis que ofereix MusiCat i recomanará la seva utilització atenent a les garanties jurídiques que se'n deriven. També s'organitzaran uns cursos o seminaris anuals sobre aquests temes, impartits per MusiCat, als que podran assistir totes les persones i grups musicals que la Fundació vulgui convidar. Per la seva part, MusiCat posará a disposició dels socis de la Fundació el seu servei de confecció de pressupostos perquè puguin conèixer amb antel.lació l'import de les despeses que comporta una factura.

La Fundació Ernest Morató, amb seu a Palafrugell, té com objectiu impulsar la investigació de les havaneres, promoure'n la creació i afavorir el desenvolupament de museus, exposicions, col.loquis o conferències per tal de difondre'n el seu coneixement. S'encarrega de catalogar i conservar el material i documentació relacionats amb l'havanera - documentació manuscrita i audiovisual - per posar-la a l'abast d'estudiosos, músics i cantaires. Gràcies a les aportacions fetes pels mateixos grups, la Fundació Ernest Morató ha creat un fons musical de l'havanera per evitar la pèrdua irrecuperable d'alguns treballs. També promou la creació d'un Museu de l'Havanera.

Enric Vigas i Josep Reig, en el moment de la signatura del conveni

> Neix l'Acadèmia Catalana de la Música

El dia 16 de maig es va presentar al Parlament de Catalunya l'Acadèmia Catalana de la Música. El futur president de l'Acadèmia, el cantant gironí Gerard Quintana, acompanyat de Max Sunyer i Carles Vidal, va comparèixer davant la comissió de Cultura i Llengua per demanar el seu suport als grups parlamentaris. La presentació oficial es farà al Mercat de Música Viva de Vic, aquest mes de setembre.

Els estatuts de l'acadèmia exposen com a objectius principals dignificar el sector musical i obtenir el reconeixement professional i social, afavorir la cohesió, difondre les seves activitats i promocionar la música feta a Catalunya i afavorir-ne la difusió. Una de les principals activitats de l'acadèmia serà

l'organització dels premis de la música, amb els quals es distingiran anualment els professionals més destacats en cadascuna de les seves especialitats. L'activitat formal de l'acadèmia començarà el 2013.

Carles Vidal, Max Sunyer i Gerard Quintana al Parlament

> Torna la GIO

Després del gran èxit en la seva presentació, torna la GIOrquestra amb un nou concert el proper 12 d'octubre a la Sala Montsalvatge de l'Auditori de Girona. Aquesta vegada, **Marcel Sabaté** dirigirà una formació de cambra gran, de 22 músics, acompanyada per dos solistes de gran prestigi de casa nostra: **Vicens Prats** i **Albert Guinovart**. Vicens Prats (Palamós) és el flauta solista de

l'Orchestre de Paris i uns dels flautistes més reconeguts del continent. El mestre Albert Guinovart, padrí de la GIO, torna a col·laborar com a compositor i piano solista. Amb l'objectiu de fer arribar la música clàssica a cada vegada més gent, s'oferirà un programa variat i de qualitat amb obres de compositors contemporanis que, de ben segur, entusiasmarà tothom.

> Plou sobre mullat. L'IVA dels concerts passa del 8% al 21%

Poc abans de tancar aquesta edició hem sabut que el govern espanyol ha decidit apujar l'IVA dels espectacles musicals, que seran gravats amb el tram general i no amb el reduït, com fins ara. A partir de l'1 de setembre les entrades de concerts, teatre, dansa, cinema i circ, entre d'altres, passaran de pagar el 8% d'IVA a pagar-ne el 21%. Espanya serà, amb Hongria (27%), el país europeu que pagarà un IVA més elevat pels productes culturals.

La notícia ha caigut com una bomba en el sector cultural, ja que tothom s'esperava un augment dintre del mateix tram i moltes empreses s'estaven plantejant d'assumir-ne el diferencial per no haver de repercutir-lo en el preu de les entrades. L'augment de 13 punts que finalment s'aplicarà fa que això sigui totalment inviable.

La pujada de l'IVA en l'àmbit de la música fa que la situació, que ja era difícil sense això, es torni insostenible, tant per als músics com per als promotors i organitzadors de concerts i festivals, que hauran de refer els seus plantejaments per al 2013 - caldrà veure quines repercussions tindrà en els contractes que ja han estat negociats i firmats amb anterioritat - Per un sector tant desprotegit i castigat per la crisi, aquesta mesura pot significar el cop de gràcia.

LA NOTA TRISTA.

LA NOTA TRISTA

Necrològiques

> Josep Bou i Coll [Torroella de Montgrí, 1945]

Músic i compositor va morir el dia 7 de juliol a l'edat de 67 anys. Nascut a Torroella de Montgrí, va cursar estudis de piano i composició a Barcelona. Va ser director i trombonista de la cobla orquestra Caravana. Va mantenir una bona amistat amb Xavier Cugat que, el 1986 va signar un contracte pel qual l'orquestra canviava el nom pel de Gran Orquestra Xavier Cugat Caravana Show. Gràcies a Cugat, la cantant Nina es va incorporar a l'orquestra durant uns mesos. Bou va abandonar la Caravana el 1990 i es va dedicar a la composició de música clàssica i peces per a cobla.

Jordi Molina (Blanes, 1962) inicia els estudis musicals a l'edat de set anys a la banda i cobla del col·legi Sta. Maria de Blanes i continua la seva formació als conservatoris de Girona, Municipal de Barcelona i al Taller de Músics. Cursa estudis de tenora amb Ricard Viladesau. Ha estat tenora solista de les cobles Sta. Maria de Blanes (1969- 1981), La Principal de Barcelona (1981-1983), Els Montgrins (1983-1996) i Maravella (1996-1999) i membre fundador de la Cobla de Cambra de Catalunya (1998) i de la Cobla Simfònica de Catalunya (2001).

“La cobla és una formació que, quan ha sortit a fora, ha tingut èxit i ha sorprès”

L'any 1999 deixa les formacions de música tradicional per obrir nous camins en el repertori de la tenora i des d'aleshores no ha parat d'explorar les possibilitats d'aquest instrument. Ha col·laborat en diferents projectes al costat de músics com Ramon Escalé, Manel Camp, Lluís Vidal, Jaume Vilà o Josep Gisbert. El 2004 forma el grup **Jordi Molina & Ramon Escalé Quintet**, juntament amb Pep Cucarella (baix), Lluís Ribalta (bateria) i Antonio Sánchez (percussions), i el duet de tenora-orgue amb Josep M. Escalona. Més tard, conjuntament amb Marc Egea (viola de roda), Franco Molinari (contrabaix) i Enric Canada (percussions), crea el grup de fusió **Kaulakau**, i també el **Duet de tenora-acordió** amb Perepau Jiménez. Amb els grups amb què ha col·laborat, ha enregistrat més de noranta discs, amb música de diversos gèneres. La seva activitat concertística l'ha portat a més de vint-i-cinc països.

Ha compost sardanes, música per a cobla, cor, teatre, audiovisuals, dues cantates, música de cambra i, assiduament, fa arranjaments per a TV, per a formacions diverses i per a solistes. Com a intèrpret i com a compositor ha rebut diferents premis i guardons. Actualment dirigeix l'Aula de Música Tradicional i Popular i acaba de treure al mercat el seu últim treball “Cants a Tenora” amb La Mata de Jonc i Enric Canada.

JORDI MOLINA

Per Lluïsa Massó

Una formació instrumental tan particular i exclusivament nostra com la cobla hauria d'estar present de forma natural en les manifestacions musicals més importants del país

– He posat **Jordi Molina Membrives** al google i m'han sortit **16.400 resultats**. Després he posat “**tenora Jordi Molina**” i me n'han sortit **867.000**. És molt per un tenorista...

– Sí que és força. Però això són els anys!

– Tu vas estar en el món de la cobla fins al 1999

– Si. Vaig començar molt jovenet a la cobla del col·legi Santa Maria de Blanes. Més tard i de manera professional em vaig incorporar als Montgrins fins

al 1996 i després vaig estar tres anys a la Maravella on feia més feina d'orquestra que de cobla.

– Per què ho vas deixar?

– Perquè tenia la sensació que estava fent sempre el mateix i tenia ganes de fer altres coses. Per una part estava bé i la feina em permetia viure, que ja és molt important, però per l'altra em sentia una mica engabiat. Tenia ganes de tocar amb altra gent, altres estils i experimentar amb la tenora. Tot això la feina amb l'orquestra no m'ho permetia.

un nivell molt alt i molta gent jove amb ganes de fer coses. Això també fa que les col.laboracions siguin molt més fàcils i que cada cobla busqui un nou camí, sortint de la feina habitual.

– Hi ha vida més enllà de la sardana per a les cobles?

– Crec que sí. Musicalment hi ha vida més enllà de la sardana i segurament la cobla seguirà per aquest camí, que és molt enriquidor i que els músics tenen ganes de continuar. El que costarà és que això tingui un ressò mediàtic i una presència habitual en els festivals i cicles de música. Penso que la majoria de programadors i gestors culturals no solament no tenen cap interès en la música de cobla, sino que, a més, tenen importants prejudicis cap aquest fenomen. Aquest és un camí que hem d'anar fent, hem d'anar sumant esforços fins que es canviï la percepció. Això que ha fet la Sant Jordi, com d'altres cobles durant molts anys, ajudarà en aquest sentit.

– Es tracta d'arribar a nous públics?

– Es tracta senzillament que una formació instrumental tan particular i exclusivament nostra, que compta en l'actualitat amb diferents agrupacions amb un nivell de qualitat

musical molt important, hauria d'estar present de forma natural en les manifestacions musicals més importants del país. Ni més ni menys. És lamentable veure la quasi nul.la presència en els festivals d'estiu del país, festivals tan "moderns" i "eclectics".

– Però la música de cobla encara s'assimila a la sardana, a quelcom anacrònic, encarcerat...

– I tant. I no només per part del públic no sardanista, sinó sobretot per part dels programadors i la gent que organitza aquest esdeveniments.

– Potser seria més fàcil internacionalitzar la cobla que intentar vendre-la a casa?

– Potser sí, però aquesta internacionalització tampoc és fàcil perquè no tenim una indústria ni un organigrama important que faciliti el fer-ho. Aquí l'administració fa accions puntuals, porta

– Sembla que la cobla està evolucionant. Últimament s'han fet experiències, com les de la Cobla Sant Jordi amb en Roger Mas o amb Pascal Comelade

– Tot aquest moviment de cobla, que es visualitza molt degut a aquestes últimes col.laboracions, no és un fenomen d'ara: fa vint anys que està succeint. El que passa és que ara s'han donat una sèrie de circumstàncies que han fet que aquestes experiències tinguin un ressò més gran que tot el que que s'ha vingut fent durant els últims vint anys: col.laboració amb un gran cantautor com és el cas de Roger Mas, amb molta presència mediàtica, un moment musicalment molt bo de la Cobla Sant Jordi, un cicle específic a l'Auditori... En tot cas, una cosa està clara: l'evolució de la cobla depèn de la iniciativa de les mateixes cobles. Actualment hi ha

músics a festivals estrangers, promou intercanvis, organitza fires, etc, i això està molt bé, però les altres vessants d'aquest negoci gairebé no existeixen: no hi ha empreses privades de management que et portin a fora, tampoc tenim difusió discogràfica dels nostres productes a l'estranger... Les experiències d'exportació musical que s'han consolidat solen ser iniciatives individuals. Nosaltres ho hem fet una mica amb KaulaKau o jo mateix amb les meves propostes, però és difícil, sobretot perquè no hi ha antecedents. Per exportar cal invertir temps i diners a fer prospecció, a donar-se a conèixer, en definitiva, a vendre el producte. I tenir ganes de fer-ho. La cobla és una formació que, quan ha sortit a fora, ha tingut èxit i ha sorprès. A més, podria adaptar-se a diferents estils de festivals (música clàssica, world music, músiques tradicionals...). Però el procés

d'internacionalització ha de partir de la iniciativa privada. No sé quantes cobles estarien disposades a fer això.

– Una cobla pot interpretar qualsevol tipus de música?

– Una cobla és un conjunt musical que pot interpretar molts tipus de música, però tampoc diré que la cobla pot interpretar el que sigui. Penso que hi ha estils musicals en què es troba més còmoda i altres que no tant. Ara bé, es pot provar de tot, la curiositat no té límits.

– Per què és més exportable el flamenc o la música celta que la música de cobla?

– Indiscutiblement el flamenc és més exportable que la música de cobla. Musicalment és un univers amb unes variants que el fan molt atractiu i molt espectacular per a tot tipus de públic i a qualsevol lloc del món. Hi ha una tradició d'internacionalització molt important en aquests dos fenòmens, grans instrumentistes, compositors, cantants... i tota una indústria al darrera des de fa molts anys. En canvi nosaltres en aquest sentit encara ho tenim tot per fer. La tenora és un instrument que té cent cinquanta anys d'història i fins fa quinze anys no s'havia escoltat fora de la cobla; diria que era l'únic instrument del món que estava predestinat a tocar només amb una formació determinada i només un repertori en concret: sardanes. No crec que hi hagués un altre exemple i segurament part de la culpa seria dels mateixos instrumentistes, el context social, l'immobilisme...

– Ha evolucionat molt la tenora?

– Sí, molt. Ara hi ha grans constructors d'instruments que han contribuït molt a facilitar la feina del músic i són també part important en el desenvolupament de tot aquest fenomen.

– És un instrument difícil?

– És un instrument amb les seves peculiaritats, com tenen tots els instruments, però no considero que sigui un instrument amb una dificultat extrema. Té unes característiques molt especials que el fan molt atractiu: té l'equilibri entre l'instrument tradicional (construït a mà amb un volum pensat per al carrer i la festa) i l'instrument

clàssic amb una digitació similar a la del clarinet o del saxo que permet l'accés a tonalitats no habituals en altres instruments similars del món tradicional. Algú que no l'ha escoltat mai, per volum i característiques l'associa a un instrument tradicional, però li sorprèn que puguis tocar música clàssica o altres músiques amb tonalitats complicades. Tot i això, també considero que hi ha gèneres i formacions en les que es troba més còmoda per volum o tradició estilística, i altres que no, però lògicament la seva adequació sempre dependrà del músic que hi ha al darrera. Porto molts anys tocant-la i encara em pregunten si la tenora pot fer això o allò, si la tenora improvisa (!). A cap pianista li pregunten si el piano pot improvisar. És evident que el qui pot fer és l'intèrpret i que els instruments són eines que estàn al seu servei. Però entenc que hi hagi dubtes perquè és un fenomen recent i qualsevol col·laboració o nova proposta és una sorpresa.

– Hi ha altres tenoristes amb inquietuds?

– Actualment hi ha un molt gran nivell d'instrumentistes de tenora. N'hi ha que han fet algun nou experiment i que estan

treballant per obrir nous camins, com en Jaume Vilà, en Jordi Figaró, en Jordi Paulí o en Jordi Campos i també una nova generació de nous tenoristes amb un gran futur. Però actualment sóc l'únic que em dedico a temps complet a engegar iniciatives pròpies al voltant de la tenora. He fet de la tenora, fora de la cobla, una manera d'entendre la professió. En aquest sentit estic sol.

– I aquesta nova generació?

– Hi ha gent jove amb moltes ganes de seguir endavant i que segurament treballarà en aquesta línia. M'agradaria que fóssim més, que hi hagués més gent que fes aquesta aposta, però reconec que és difícil. Aquesta aposta individual significa moltes més coses: pensar un nou projecte, compondre, assajar, invertir temps i diners, interpretar, enregistrar i finalment buscar sortida comercial a casa i a fora. És complicat i en la meua aposta hi ha hagut moments de dificultat precisament per la manca de referents a l'hora de parlar amb programadors, compositors, altres músics... Però també és un camí molt agraït i ple de satisfaccions.

– El teu últim treball discogràfic, "Cants a Tenora" és una combinació curiosa

– És un projecte que fa anys que volia fer i n'estic molt content. Sempre tenia al cap un disc que havia fet Jan Garbarek, un saxofonista de jazz escandinau que va publicar un disc titulat "Officium" amb el Hilliard Quartet, un quartet vocal de música barroca. He portat aquesta idea al meu terreny: fem cançons tradicionals amb el grup de polifonia La Mata de Jonc, dirigit per en Ramon Manent, amb l'Enric Canada a les percussions. Aquesta vegada utilitzo dues pedaleres d'efectes per a la tenora, que ocasionalment ja havia utilitzat amb el grup Kaulakau i ara em venia de gust aprofundir aquest camí.

– I Kaulakau?

– Precisament ara que parlàvem de la cobla, amb Kaulakau estem escrivint temes nous i el mes de febrer estrenem a l'Auditori un espectacle amb la Cobla Sant Jordi. Gravem disc a finals d'octubre al 44.1. Ara estem amb assajos i acabant d'escriure la música. Al setembre ens trobarem amb la cobla i a l'octubre enregistrem el disc que es presentarà el mes de febrer a l'Auditori.

– Al teu web proposes cinc espectacles diferents

– I no està actualitzat... Aquesta tardor amb en Ramon Escalé tornarem a engagar un nou projecte, també amb el pianista Joan Diaz estem parlant de crear un nou grup, el Sextet de tenores i també el duet amb l'acordionista Perepau Jiménez que tenim des de fa anys i del que estem molt contents perquè ja ens ha portat a diversos llocs del món. Si tot va bé aquest hivern enregistrem un nou disc.

– Hi aneu sovint a fora amb el duet?

– Sí. Vam anar a un festival important alemany, va anar molt bé i han sortit diversos concerts allà. També hem estat a l'Argentina, Escòcia, Àustria... És una formació bàsica que agrada molt a fora. A més, des del punt de vista comercial s'ha de tenir en compte que el duet, per a qui contracta, és un format relativament còmode que comporta poques despeses de viatge i allotjament.

– Què més fas?

– Faig col·laboracions amb qui m'ho demana i dedico una gran part del meu temps a escriure música. També, des de l'1 de maig, sóc director de l'Aula de Música Tradicional i Popular i dirigeixo la cobla La Flama de Farners. Sóc bastant curiós i m'agrada tocar moltes teclès.

– Com veus la situació laboral dels músics al nostre país?

– En part, la situació és millor que fa vint-i-cinc anys. Hi ha escoles de música per poder exercir la docència, que sempre és una sortida professional i econòmica, encara que moltes vegades una mica precària. Ara sembla que els temps van a pitjor. Però estem en el país que estem i l'ofici de músic no ha estat mai considerat com un ofici normal amb tot el que això comporta; la música no està instaurada a la societat com una cosa normal, com una feina considerada al mateix nivell que qualsevol altra. A base de lluitar i de tocar els nassos es van aconseguir coses, però és molt complicat. Som un país que compagina una situació laboral precària dels músics professionals amb grans auditoris i grans festivals amb figures mundials de primer ordre. A més, el sector no està cohesionat, els músics som molt poc corporativistes. En certa manera és una lluita a contracorrent. Es poden aconseguir coses, però aconseguir que hi hagi un canvi de percepció en l'ofici és molt difícil, tot i que no és impossible. Com deia Einstein, "els que pensin que és impossible, si us plau que no molestin els que ho estan fent". ■

MusiCat presenta els resultats econòmics de l'any 2011

El 2011 MusiCat va facturar 14.000.000€ i va registrar 65.000 dies d'alta a la seguretat social

Com cada any, el mes maig MusiCat va celebrar l'assemblea general de socis en què es van comunicar els resultats de l'any 2011 de l'Associació Professional de Músics de Catalunya i de les quatre empreses que formen el Grup de Gestió.

El president, Josep Reig, i les gerents del Grup de Gestió, Anna Franco, i de l'Associació Professional, Marga Castañer, van presentar als socis l'informe de gestió i els resultats econòmics corresponents a l'any 2011 que, malgrat la crisi, donen un balanç global positiu.

Facturació

L'any 2011 el conjunt del Grup de Gestió MusiCat va facturar 14.000.000 €, majoritàriament en concepte d'actuacions.

Una mica menys de la meitat d'aquesta xifra (6.634.620 €) correspon a la cooperativa Músics de Girona que factura les actuacions dels músics que són al Règim General de la Seguretat Social i que es donen d'alta i de baixa cada dia que treballen. Com podeu veure en el gràfic adjunt, en aquest règim la facturació va minvar un 5% en relació al 2010.

La facturació d'autònoms, a través de la cooperativa de treball associat Músics de Catalunya, va ser de 5.011.341 €, el que representa aproximadament un 36% del total i un 14,17% menys en relació a l'any 2010.

En canvi, l'Associació Cultural Dos Per Quatre, que té concedida l'exempció de l'IVA per facturar les actuacions de música tradicional i popular, va obtenir un resultat de 1.964.333 €, un 18,41% més que l'any anterior. Degut a la crisi, moltes formacions que inclouen aquest tipus de música en el seu repertori van oferir als ajuntaments la possibilitat de facturar sense IVA la part de l'actuació que s'hi pot acollir.

Finalment, Doble Xamfrà SLU, que factura les nòmines del personal auxiliar regular, així com les despeses dels vehicles i material professional que ha comprat per compte de les agrupacions, va facturar un total de 376.555 €, quantitat que suposa un 31,85% més que al 2010.

Altes a la Seguretat Social

Si ens fixem en el número d'altes a la seguretat social veurem que globalment han augmentat en relació al 2010: Músics de Girona va registrar l'any 2011 un total de 22.435 altes (1.102 altes més que el 2010) i l'Associació Dos per Quatre va registrar 2.525 altes (445 més que el 2010). També va augmentar el nombre d'altes d'autònoms cooperativistes a través de Músics de Catalunya.

Si mirem el promig d'altes a la seguretat social per dia, veiem que el 2011 es van produir 107,43 altes diàries, xifra que representa un augment del 9% respecte al 2010 (98,54 altes/dia de promig).

Contractació

Una altra dada interessant és la del nombre de contractes o factures (MusiCat considera que cada factura correspon a un contracte). L'any 2011 MusiCat va emetre 16.347 factures, quantitat que representa un augment del 6,41% respecte al 2010, que se'n van emetre 15.361.

Moviment de socis

A finals de 2011 MusiCat tenia 3.570 socis, els mateixos que l'any anterior. Al llarg de l'any es van donar d'alta 601 socis i 609 es van donar de baixa. Això explica que el número de socis no s'hagi pràcticament mogut en relació a l'any 2010. Pot ser que el motiu d'aquest estancament sigui que s'ha arribat a una saturació o bé que, poc a poc, s'està produint una selecció natural. És evident que, si els catxets són molt baixos, és molt difícil suportar el cost econòmic de les despeses inherents a l'actuació. En molts casos, surt més a compte quedar-se a casa.

Conclusions

Veiem doncs que respecte al 2010:

1. El volum facturat per les cooperatives de MusiCat ha baixat
2. El nombre de factures emeses ha augmentat
3. Les altes a la seguretat social han augmentat
4. El nombre de socis no ha variat

Amb aquestes premisses no és gaire difícil concloure que l'any 2011 els catxets van baixar d'una manera general. Les dades ens podrien fer creure que la feina no va baixar en relació a l'any anterior, ja que va augmentar el nombre de factures fetes i les altes a la seguretat social, pel mateix nombre de socis. Però la percepció que tenim des de MusiCat és que la feina sí que ha baixat i el que en realitat ha augmentat és la feina declarada. Malauradament és molt probable que aquest any 2012 baixin totes dues coses.

Morositat

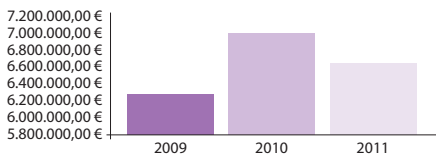
L'any 2011 MusiCat va arribar a suportar un deute de prop de 2.000.000 € per part de les administracions públiques i especialment dels ajuntaments. A finals d'any el deute era de prop d'1.000.000 €. Per sort, aquest deute s'ha saldat en gran part, gràcies al Decret Llei aprovat pel govern de l'estat que ha obligat els ajuntaments a subscriure un crèdit per pagar les factures endarrerides. També constatem que s'han cobrat millor les feines contractades per entitats públiques que no pas les que s'han fet per empreses privades.

Pel que s'està veient, aquest 2012 els ajuntaments paguen millor, però també contracten menys i amb més seny. Potser podrem dir que la bombolla per fi ha esclatat i que, a partir d'ara, les coses seran, com a mínim, més clares tot i que les perspectives no augurin un futur millor.

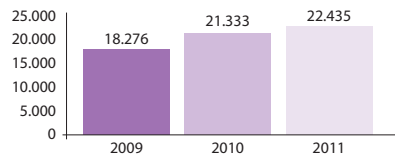
Músics de Girona. Comparativa de la facturació de 2009 a 2011

	2009	%	2010	%	2011	%
Músics de Girona	6.270.381,86 €	-6,65	6.983.501,98 €	+11,37	6.634.620,93 €	-5,00

Comparativa facturació

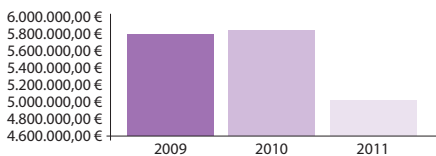
Comparativa altes a la seguretat social

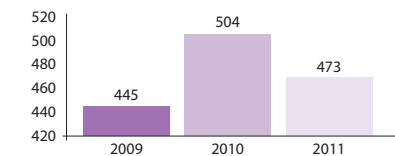
Músics de Catalunya, SCCL. Comparativa de la facturació de 2009 a 2011

	2009	%	2010	%	2011	%
Músics de Catalunya	5.826.117,52 €	-0,58	5.838.366,20 €	+2,10	5.011.341,13 €	-14,17

Comparativa facturació

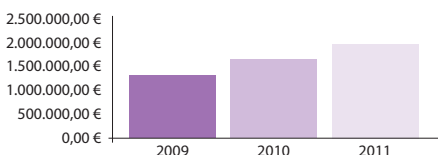
Comparativa altes a la seguretat social

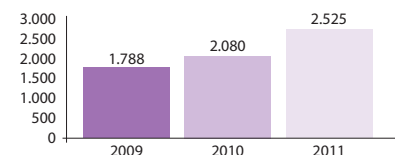
Associació Cultural Dos Per Quatre. Comparativa de la facturació de 2009 a 2011

	2009	%	2010	%	2011	%
Associació Cultural	1.322.771,33 €	+25,70	1.658.986,25 €	+25,42	1.964.333,84 €	+18,41

Comparativa facturació

Comparativa altes a la seguretat social

HAN DONAT LA NOTA.

> Jordi Savall

Ha rebut el Premi Sonning, el guardó musical més prestigiós de Dinamarca, considerat el Nobel de la Música. El jurat ha volgut reconèixer la tasca del director d'orquestra i violagambista català "per descobrir i fer reviure la música europea antiga" i fer-ho amb "passió i fantasia", segons va dir el president de la fundació que atorga el guardó, Steen Frederiksen. També va dir que hi

ha molts músics que s'han dedicat a investigar la música medieval i renaixentista, però que "Savall és l'únic que l'ha fet despertar a la vida". Entre els guanyadors del guardó, que va néixer el 1959, es

troben Igor Stravinsky, Benjamin Britten, Yehudi Menuhin, Andrés Segovia, Dimitri Xostakóvitx, Daniel Barenboim, Miles Davis i Keith Jarrett.

> Montse Fauca

Serà la nova directora del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. A partir del proper mes d'octubre n'assumirà tant la direcció musical com la gerència. En el primer càrrec substituirà Oriol Pérez Treviño, que va dimitir el juliol passat per fer-se càrrec de la direcció de l'Auditori de Barcelona; en el segon prendrà el relleu de Josep Lloret que portava la gestió del festival des dels seus inicis el 1981. Faura és presidenta de l'Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM) i de la Unión de Escuelas de Música y Danza (UEMyD). Ara té el repte de preparar la programació del festival per a 2013 i la inauguració del nou Auditori-Espai Ter, futura seu del festival, que s'està construint a Torroella.

> Irene Colom

Ha presentat a la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull la tesi doctoral titulada *La comunicació al servei dels grups de música. Estratègia en*

màrqueting i aplicació de la comunicació en el pop i el rockenllenguacatalana, un treball en què dissenya un model per calcular el consum i rellevància de músics i grups, basant-se en indicadors com les vendes, els directes, la presència en ràdios, webs, premis obtinguts i altres dades del sector. Ha entrevistat durant un any els grups més rellevants del 2010 segons el seu estudi i ha tingut en compte l'opinió d'altres actors relacionats amb el sector. MusiCat hi va col·laborar aportant les dades disponibles a l'associació. La tesi es podrà consultar al web Teses Doctorals en Xarxa.

> Carles Marigó

Ha estat el guanyador del premi al millor pianista de l'estat espanyol en el XVIII Concurs Internacional Ricard Viñes, exaequo amb la pianista Noelia Rodiles. El premi consisteix en una dotació de 1.000 euros i un recital a l'auditori de Lleida durant la temporada 2012-2013. Marigó és un jove músic blanenc, llicenciat en piano per l'Esmuc. Polifacètic i inquiet ha participat en projectes de música clàssica, jazz, funky, salsa, música per a cobla o teatre, tant en la branca d'interpret com en la de compositor. El seu últim projecte, en col·laboració amb la soprano Montserrat Cristau, es titula "Passió per Gershwin" i és un recorregut per l'obra del genial compositor americà.

> Sofia Cabruja i Carles Lama

Han estat nomenats artistes Steinway i a partir d'ara el seu nom estarà vinculat a aquesta prestigiosa marca de pianos. Aquesta distinció

és un segell de qualitat que s'atorga a artistes d'alt nivell, amb una destacada carrera internacional. És el primer duet de l'estat espanyol que entra a formar part d'aquest grup d'elit del qual han format part grans llegendes del piano com ara Sergei Rachmaninov, Arthur Rubinstein, Alicia de Larrocha i Vladimir Horowitz, i també pianistes actuals com Lang Lang i Diana Krall. A l'Estat espanyol també són artistes Steinway Joaquín Achúcarro, Guillermo González i Josep Colom.

Els artistes Steinway toquen la majoria dels seus concerts amb un piano d'aquesta marca i reconeixen públicament que és la que trien per actuar en directe i fer els seus enregistraments. Nascuts a Girona, Carles Lama i Sofia Cabruja celebren enguany els 25 anys com a duet.

> Cobla Sant Jordi Ciutat de Barcelona

Amb motiu de la celebració dels Jocs Olímpics de Londres, han participat en diferents activitats de difusió de la sardana i la cobla a la capital britànica. El dia 28 de juny va tenir lloc a la Cecil Sharp House una conferència de Gianni Ginesi, professor de musicologia a l'ESMUC, durant la qual la Sant Jordi va il·lustrar amb exemples musicals les diferents etapes de l'evolució de la sardana i de la música per a cobla. El dia 29, en el marc del City of London Festival, van fer un concert amb un repertori de composicions que abasten des de la sardana fins a les obres simfòniques per a cobla. Un dels directors musicals, el britànic Tim Garland, va estrenar l'obra *Fanfare and Fantasy for Catalonia*.

> Adrià Bauzó i Xavi Llores

Han presentat el projecte "Tenora 2.0"

en el marc del Fòrum Impulsa 2012, que va tenir lloc a Girona el passat 29 de juny. Adoptant la màxima de Gaudí "per ser original cal retornar als orígens", Tenora 2.0 basteix un pont de col·laboració entre l'instrument musical català per excel·lència, amb més de 150 anys d'història, i la sonoritat pròpia del segle XXI. En el projecte, que s'ha desenvolupat especialment per al Fòrum Impulsa 2012, també hi col·laboren Rosa Pou (veu), Andreu Vilar (vibràfon) i Joan Motera (contrabaix).

> Chapó Orquestra

Aquest 2012 celebra els seus 25 anys. Es va formar el 1987 amb dos components i des d'aleshores ha anat creixent fins a arribar als onze components de la formació actual: vuit músics i tres cantants. Amb l'únic objectiu que el públic s'ho passi bé ballant, han recorregut totes les festes populars de Catalunya amb un repertori amplíssim que han anat renovant amb els anys. Han compartit escenari amb algunes de les millors orquestres i conjunts, com l'Orquestra Maravella, La Principal de la Bisbal, la Selvatana, la Marina, o bé Apache, Sopa de Cabra, Ja t'ho diré, La Salseta del Poble Sec i molts altres. També van ser col·laboradors en la companyia Ballem en Català.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES.

> Camaleons daltònics / Tazzuff

Aquest és el primer treball d'aquesta formació de joves instrumentistes de procedències diverses que s'uneixen per construir un repertori propi, totalment instrumental, basat en el llenguatge tradicional. Els sis músics de Tazzuff busquen l'equilibri i el diàleg entre tots els instruments per recórrer estils musicals catalans, occitans, del País Basc, la Bretanya o els Balcans en què apliquen la seva pròpia creativitat en la composició i els arranjaments.

> El equilibrio del péndulo / El Loco Educado

Amb una formació poc usual (piano, veu, bateria i baix), aquest grup de perfil eclèctic i personal presenta el seu segon disc. Difícilment classificables en els patrons del pop-rock actual, per la seva diversitat de registres, ritmes i estils, fan temes intimistes amb un detallisme curós del piano i la veu al servei d'unes lletres amb un fort component poètic en què mana la metàfora, tot plegat envoltat d'una encertada base rítmica. El disc ha estat produït per Kyke Serrano i editat per PAE.

> Un tomb per la sardana / La Principal de Cassà

El nou treball de la cobla de Cassà de la Selva repassa sardanes de tots els temps. És un viatge pel món sardanístic, començant per peces de principis del segle XX fins a sardanes d'autors actuals. S'hi poden trobar autors tan populars com l'Avi Xaxu, Enric Morera o Ricard Viladesau i compositors actuals, com ara Esteve Palet o Lluís Alcalà. "Un tomb per la sardana", ha estat produït íntegrament per la mateixa cobla i enregistrarat als estudis 44.1.

> Es el momento / Ulises

Ulises Ordúñez és un baríton cubà que ha desenvolupat la major part de la seva carrera artística a Catalunya. Cantant líric i popular, destaca per la seva particular manera de conduir els concerts, tal com es pot comprovar en els espectacles musicals que ell mateix dirigeix a l'Espai Ulises de Barcelona. El seu repertori és pràcticament inesgotable i abraça tots els gèneres musicals, com ho demostren els disset títols que ha enregistrarat en aquest disc.

> Raga Sadhana - Mantres de l'Era d'Aquari / Naisha

El duet format per Laura Masó i Emili Hernández presenta en aquest disc antics textos sagrats amb instrumentació Índia. Enregistrada entre Mèxic i Catalunya, aquesta experiència musical amb mantres combina la transparència de la veu dolça i precisa de Laura Masó, que inunda l'espai d'una càlida energia, amb els sons orgànics arrelats a cultures ancestrals que l'Emili Hernández treu de diferents instruments melòdico-percussius de tradició asiàtica com el santoor de Khasmir.

> **Havaneres d'amor i de mar** / **Els Pescadors de L'Escala**

Aquest és el 28è disc que enregistra aquest popular grup d'havaneres que el 2014 celebrarà els seus 50 anys d'existència. Consta de dotze temes variats, des de sardanes i valssets fins a cançons de taverna i havaneres. En el treball s'inclouen havaneres inèdites d'Albert Prat, Josep Bastons i J.M. Gutiérrez i s'ha comptat amb la col·laboració excepcional d'en Josep Coll a la tenora (El príncep trobador).

> **Eduard Toldrà. Integral per a veu i piano** / **Montse Massaguer i Júlia Arnó**

La soprano Júlia Arnó i la pianista Montse Massaguer han enregirat a l'editorial Anacrusi un doble cd amb l'obra integral per a veu i piano d'Eduard Toldrà, de qui enguany es commemora el 50è aniversari de la seva mort. Un treball remarcable que es va presentar amb un concert a la Biblioteca de Catalunya el passat mes de març. Júlia Arnó ha realitzat diferents treballs discogràfics, la majoria dedicats a compositors catalans. De Montse Massaguer destaca, entre d'altres, l'enregistrament de l'obra completa de les cançons de Frederic Mompou.

> **Cants a Tenora** / **Jordi Molina, La Mata de Jonc i Enric Canada**

Una nova proposta del tenora Jordi Molina, un dels principals referents en la fusió i la investigació d'altres llengüatges en la música d'arrel, que aquesta vegada col·labora amb el cor d'homes "La Mata de Jonc", sota la direcció de Ramon Manent, que té una llarga trajectòria en la recerca i interpretació de repertori vocal. Utilitzant pedaleres electròniques per a la tenora i amb l'Enric Canada a les percussions, ens ofereixen un repertori de cançons tradicionals dels Països Catalans, passant de puntetes per temes que, estilísticament, s'acosten i es contextualitzen dins la tradició cultural del nord-oest mediterrani.

> **Benvinguts al llarg viatge** / **Txarango**

Txarango és fusió enèrgica de reggae, dub i latin, reblada amb qualitat musical i literària. Catorze temes inèdits conformen aquest primer disc que el grup va compartir gratuïtament des de la seva pàgina oficial. Aquests músics ripollencs ens presenten un nou paisatge musical, on els ritmes més ballables i explosius creixen en bellesa i emoció, gràcies a melodies treballades, arranjaments acurats i una col·lecció de grans lletres que s'endinsen en un imaginari ric que convida a viure la vida amb alegria i energia.

> **Divisa** / **Adrià Gandia**

Es l'aposta més personal d'Adrià Gandia on recull deu temes instrumentals, dels quals nou són composicions pròpies. Gandia vol aconseguir posar al dia la viola de roda, vinculada exclusivament a la música antiga i tradicional, per donar-li un llenguatge més modern, fent incursions en la música electrònica. La gran varietat de sons que pot produir la viola de roda es processen i manipulen com si es tractés d'una guitarra o un baix per construir diferents capes de so que acaben desembocant en la composició.

Antoni Mas

EUFÒRIA O DESTREMPAMENT?

> Jo em pensava que a partir de l'endemà que la selecció espanyola de futbol guanyés la Copa de Europa de manera tan brillant tornaria a lluir el sol per tot el territori nacional en una gloriosa albada de la maleïda nit de crisi, que s'hauria fos per sempre més. Dit de manera més prosaica: que baixaria l'atur, que baixarien els impostos, que els hipotecats recuperarien el crèdit, que els músics tindríem feina, que s'acabarien les retallades i que ningú més patiria cap mena de restricció ni de penúria. Però el pas dels dies ha evidenciat que no tan sols no ha ocorregut res d'això sinó que, malgrat que semblava impossible, encara hem empitjorat. Els preus amunt i els sous avall. I així el país es va ensorrant mentre els polítics, desbordats per la situació, van fotent cops de pal a cegues com aquell que juga a trencar l'olla.

Així doncs, es pot saber què cony celebraven aquella colla d'individus pintats de groc i vermell que, enardits, no paraven de saltar, cridar i tirar coets? Jo puc entendre l'eufòria dels jugadors (amb 300.000 euros a la butxaca jo també n'estaria, d'eufòric). I també a dels representants institucionals que des de la llotja observaven satisfets com l'alternativa que havien trobat a l'antic circ romà encara funciona. Però tota aquella colla de gent, entre la qual aturats, desnonats, pobres i algun mileurista afortunat, de què cony xalaven? Que no s'adonen que l'únic que en podem treure de tot plegat és alguna retallada suplementària per pagar la festa? Jo trobo que, donada la situació, tant nosaltres com els italians hi hauríem sortit guanyant donat-los un xic de peixet als alemanys per veure si la Merkel afluixava una mica... L'orgull? Tira home tira! Ens podem sentir orgullosos de ser la primera potència

mundial en futbol mentre anem a la cua en valors culturals i drets socials?

Sigui com sigui, aquí teniu els espanyolets (de bon grat o per força) que, ironies del destí, tot i haver guanyat la batalla futbolística ens trobem exactament igual que quan vàrem perdre la de Trafalgar: amb l'honra intacta, però sense barcos. Dit d'una altra manera: amb un ou a cada mà i patint les conseqüències d'un seguit de polítiques de vol gallinaci que ens han dut a la glòria esportiva i a la misèria social, cultural i econòmica. Això sí, tal com va afirmar aquell locutor inflat de patriotisme caspós: *"Ellos tiene premios Nobel, pero nosotros tenemos cojonos"*.

I així ens va...

